

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem. ve věci

žalobce: **A. P.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
Odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín I,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2016, č. j. 4904/DS/2016,
JID: 162938/2016/KUUK/Ven,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 4904/DS/2016, JID: 162938/2016/KUUK/Ven, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„magistrát“), ze dne 18. 8. 2016, č. j. MmM/092753/2016/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/028290/640/2016/ŠP, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, a to podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu za tyto dva přestupky byla uložena pokuta ve výši 4 500 Kč a uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se prvního přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu měl dopustit tím, že dne 19. 2. 2016 v 12:30 hodin na silnici I/13 u městské části Most – Souš ve směru na Litvínov při řízení osobního vozidla tov. zn. BMW X5, r. z. „X“, porušil v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, z nedbalosti nejvyšší dovolenou rychlost vozidla mimo obec, když rychlost překročil o 15 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ naměřena rychlost jízdy 105 km/h. Druhého přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 3. 3. 2016 v 11:53 hodin na silnici I/13 u benzínové čerpací stanice Benzina u obce Chanov ve směru na Bílinu při řízení osobního vozidla tov. zn. BMW X5, r. z. „X“, porušil v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, z nedbalosti nejvyšší dovolenou rychlost vozidla mimo obec, když rychlost překročil o 35 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ naměřena rychlost jízdy 125 km/h.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že magistrát porušil § 36 odst. 3 a § 51 odst. 2 zákona č. 500/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť měření rychlosti dne 3. 3. 2016 bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, a to v zatáčce, což namítal již před magistrátem. Žalobce k žalobě přiložil fotografii určenou dle GPS údajů a doplnil, že citlivost rychloměru byla nastavená na 30 metrů, a tedy rychlost jeho vozidla byla měřena zhruba z této vzdálenosti. Žalobce uvedl, že s touto námitkou se magistrát vypořádal pomocí nástroje na mapovém serveru Mapy.cz, aniž by žalobci umožnil se k tomuto podkladu rozhodnutí vyjádřit, neboť jej nevyrozuměl o dokazování mimo ústní jednání, a aniž by tento podklad učinil obsahem spisu. Žalobce trval na tom, že měření dne 3. 3. 2016 bylo provedeno v zatáčce, k prokázání této skutečnosti navrhl jako důkaz ohledání místa za přítomnosti osoby z oboru zeměměřičství a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 As 64/2013-20, podle něhož je výlučně věcí správního orgánu obstarat si potřebné technické vybavení pro řádné zjištění skutkového stavu věci v případě, že hodlají vůči subjektům užít sankční opatření. K provedení navržených důkazů žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31.
3. Žalobce trval na tom, že lze mít pochybnosti o dodržení návodu k obsluze, neboť nebylo provedeno jím navržené dokazování, čímž nebyl zjištěn stav věci v potřebném rozsahu, což je v rozporu s § 3 a § 51 odst. 1 správního řádu. Podotkl, že v řízení před magistrátem rovněž namítl pochybení při provádění měření, které se projevilo na fotografii z měření, kde měřené vozidlo téměř chybí. Připustil, že s jeho námitkou se magistrát vypořádal, nicméně nevypořádal se s jeho námitkou, že měření v zatáčce, které návod k obsluze zapovídá, se projevilo také na kvalitě fotografie z měření, kde měřené vozidlo na ní téměř chybí. Z těchto důvodů žalobce namítl nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Vedle toho žalobce namítl nedostatečné ověření použitého rychloměru při měření rychlosti dne 3. 3. 2016, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že výrobcem i autorizovaným metrologickým střediskem, který rychloměr ověřuje, je tentýž subjekt, tj. RAMET a. s.
5. Žalobce dále namítl, že v řízení před magistrátem nebylo prokázáno, že na výstupu z měření ze dne 19. 2. 2016 je skutečně zachyceno jeho vozidlo, neboť registrační značka není čitelná. Podotkl, že svědek J. v zásadě uvedl, že se jedná o vozidlo žalobce, nicméně správní orgán se nezabýval věrohodností tohoto svědka. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16. Doplnil, že svědkovi J. nelze přikládat vysokou věrohodnost, neboť jeho výpověď vykazuje znaky přípravy, jelikož si pamatoval skutečnosti, které si reálně pamatovat nemohl a navíc měl stejné příjmení jako zmocněnec žalobce, tedy bylo namístě se zabývat tím, zda tyto osoby nejsou příbuzné. Žalobce trval na tom, že rychlost byla změřena jinému vozidlu.
6. Žalobce namítl nezákonnost a nedostatečné odůvodnění vyměřené pokuty, kterou spatřoval ve skutečnosti, že magistrát vycházel ze závažnosti přestupků, čímž porušil zákaz dvojího přičítání. Vedle toho namítl také nepřezkoumatelnost vyměřené pokuty, neboť z odůvodnění výměry pokuty není zřejmé, zda magistrát vyhodnotil závažnost přestupků jako polehčující, přitěžující nebo neutrální okolnost, a jaký vliv měla závažnost přestupků na konečnou výši pokuty. Shodnou námitku žalobce vyslovil i u zjištěné míry zavinění, způsobu spáchání a následcích přestupků a okolnostem, za nichž byly spáchány. U těchto námitek rovněž namítl, že není zřejmé, pod jaké skutečnosti správní orgán tato kritéria podřadil. Závažnost přestupků byla podle žalobce zhodnocena již samotným zákonodárcem, a proto mu není zřejmé, co přesně magistrát hodnotil, když přihlédl i k tomu, že se jedná o hrubé porušení pravidel silničního provozu. Připustil však, že ve srovnání s přestupkem nepřipoutání se, je závažnost předmětného jednání významná. Magistrát podle žalobce rovněž nerespektoval institut zahlazení, neboť přihlédl k 7 záznamům o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. K odůvodnění výměry pokuty žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63.
7. Vedle toho žalobce namítl, že se magistrát nezabýval materiální stránkou přestupků, zejména přestupek ze dne 19. 2. 2016 materiální znak nevykazoval.
8. Žalobce dále namítl nedostatečné úvahy magistrátu ohledně formy zavinění, neboť neuvedl, na základě jakých důvodů došel k závěru, jakou rychlostí žalobce jel, a jaký je v daných úsecích rychlostní limit. Rovněž nijak nerozvedl svůj závěr o tom, že žalobce spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neporuší ani neohrozí. Přiměřené důvody jsou podle názoru žalobce neurčitým právním pojmem, který si zaslouží bližší zdůvodnění.
9. Závěrem žalobce namítl, že výrok rozhodnutí magistrátu je v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť neobsahuje údaj o bodovém postihu, ani o zavinění. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí magistrátu, zrušil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci žalovaný uvedl, že s námitkou žalobce ohledně postupu měření se vypořádal v napadeném rozhodnutí. Nepochyboval o tom, že žalobce nejvyšší dovolenou rychlost překročil. Jednání žalobce bylo podle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaného řádně zdokumentováno a policista, který obsluhoval radarové zařízení, byl k této obsluze řádně proškolen. Z těchto důvodů odmítl navržený důkaz žalobcem, a to ohledání místa měření za přítomnosti osoby odborně způsobilé k posouzení křivosti vozovky. Podotkl, že tuto námitku používá zmocněnec žalobce jako běžnou taktiku před správním orgánem při zastupování svých klientů. Připomněl, že správní spis byl doplněn o návod k obsluze, a před nařízeným ústním jednáním byl již součástí správního spisu. Nicméně žalobce se se svým zmocněncem nedostavili k nařízenému ústnímu jednání, neboť na své účasti netrvali, a tak při ústním jednání nebyli s návodem k obsluze seznámeni.

11. K námitce žalobce, že magistrát prováděl dokazování pomocí nástroje na mapovém serveru Mapy.cz, aniž by žalobci umožnil se s tímto podkladem seznámit, žalovaný uvedl, že o provedení měření vzdálenosti pomocí nástroje na mapovém serveru Mapy.cz sepsal magistrát dne 18. 7. 2016 úřední záznam, jehož přílohou byly tři snímky měření. Úřední záznam byl před nařízeným ústním jednáním vložen do správního spisu, který byl připraven k ústnímu jednání. Tím, že žalobce a jeho zmocněnec na své účasti na nařízeném ústním jednání netrvali, se zcela dobrovolně vzdali práva vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 as 64/2013-20, žalovaný uvedl, že se týká odlišné věci, než která je předmětem tohoto řízení.
12. Námitku žalobce ohledně pochybení při provádění měření, které se projevilo na kvalitě fotografie z měření, žalovaný odkázal na kapitolu 4 návodu (strana 20) s tím, že se s uvedeným hodnocením zcela ztotožňuje.
13. K námitce nedostatečného ověření použitého rychloměru dne 3. 3. 2016, kde je výrobcem i autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a. s., žalovaný uvedl, že z ověřovacího listu vyplývá, že se jedná o „Autorizované metrologické středisko“.
14. Žalovaný zrekapituloval výpověď policisty J., odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. 9 As 290/2014 a doplnil, že o věrohodnosti svědka – policisty by bylo možné pochybovat v případě, kdyby vypovídal ve prospěch žalobce.
15. Námitku nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti uložené sankce má žalovaný za neopodstatněnou. Při stanovení výměry sankce magistrát vycházel z § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, ze závažnosti přestupků § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3, 4 zákona o silničním provozu, zjištěné míry zavinění, způsobu spáchání, následků a okolností, za nichž byl spáchán. Rovněž přihlédl k osobě pachatele, který se přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti dopouští opakovaně, jak zjistil z výpisu evidenční karty řidiče. Žalovaný trval na tom, že výše sankce byla řádně odůvodněna, a z uvedených důvodů stanovena v horní polovině zákonem stanovené sazby.
16. K materiální stránce přestupku, žalovaný uvedl, že k jeho naplnění dojde nejen ohrožením bezpečnosti silničního provozu (ohrožení bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu), ale také současně porušením příslušného ustanovení zákona (v předmětném případě § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu). K formě zavinění žalovaný uvedl, že jednání žalobce bylo posouzeno jako vědomá nedbalost, neboť věděl, že svým jednáním (rychlou jízdou) může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Podotkl, že žalobce je aktivní řidič, jehož zákonnou povinností je dodržovat rychlostní limity mimo obec, a navíc jsou mu známy místní poměry, neboť bydlí v okrese Most.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Žalovaný zdůraznil, že výrok rozhodnutí magistrátu obsahuje všechny náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu i v § 77 zákona o přestupcích. Připomněl, že není uzákoněna povinnost správního orgánu uvádět ve výroku rozhodnutí bodový postih za přestupek.

Ústní jednání soudu

18. Při jednání soudu konaném dne 16. 6. 2020 právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Ve vztahu k prokázání správnosti měření rychlosti poukázal právní zástupce žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 33/2011, ve kterém bylo konstatováno, že pokud je dokazováno internetovou stránkou v rámci správního řízení je třeba tuto stránku zachytit a založit do spisu, protože v opačném případě dojde ke zkrácení práva účastníka řízení. Dále zdůraznil, že v daném případě při odůvodnění výše stanovené sankce nedošlo k řádnému vypořádání všech kritérií stanovených zákonem. Správní orgán pouze vyjmenoval jednotlivá kritéria, aniž by došlo k jejich hodnocení pro daný případ. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 56/2019. Rovněž poukázal na skutečnost, že v prvostupňovém ani žalobou napadeném rozhodnutí nebyl řádně odůvodněn závěr o zavinění, a proto považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Vzhledem ke skutečnosti, že v dané věci bylo shledáno zavinění žalobce nikoliv v nejnižší možné míře, mohl mít druh zavinění vliv na stanovení sankce v daném případě. V reakci na referát ze správního spisu pak zástupce žalobce poukázal na skutečnost, že v prvostupňovém a i žalobou napadeném rozhodnutí není výslovně uvedené, že měření provedené prostřednictvím aplikace Mapy.cz bylo vloženo do spisu na základě konkrétního úředního záznamu.
19. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě.

Posouzení věci soudem

20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
21. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 25. 2. 2016 obdržel magistrát od Policie České republiky oznámení přestupku ze dne 20. 2. 2016, v němž bylo magistrátu oznámeno podezření ze spáchaného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, jehož se měl žalobce dopustit dne 19. 2. 2016 v 12:30 hodin na silnici I/13 v Mostě – Souš ve směru jízdy na Litvínov porušením nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec. Přílohou oznámení přestupku byl úřední záznam ze dne 20. 2. 2016, potvrzení Autorizovaného metrologického střediska Českého metrologického institutu se sídlem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Okružní 31, 638 00 Brno, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního rychloměru MicroDigiCam, silničního laserového rychloměru, použitého v rámci měření a rovněž fotografická dokumentace přestupku a záznam o přestupku.

23. Dne 7. 3. 2016 obdržel magistrát od Policie České republiky oznámení přestupku ze dne 3. 3. 2016, v němž bylo magistrátu oznámeno podezření ze spáchaného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, jehož se měl žalobce dopustit dne 3. 3. 2016 v 11:53 hodin na silnici I/13 u obce Chánov ve směru jízdy na Bílinu porušením nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec. Přílohou oznámení přestupku byl úřední záznam ze dne 3. 3. 2016, potvrzení Autorizovaného metrologického střediska RAMET a. s. se sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního rychloměru RAMER 10 C, silničního radarového rychloměru, použitého v rámci měření a rovněž fotografická dokumentace přestupku a záznam o přestupku.
24. Z výpisu evidence řidičů ze dne 14. 3. 2016 soud zjistil, že aktuální stav bodového hodnocení žalobce jsou 3 body a má 10 záznamů v přestupcích, přičemž ve 3 případech se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci (v letech 2013, 2009, 2006) a ve 4 případech se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec (v letech 2015, 2012, 2009, 2008).
25. Ze správního spisu soud dále zjistil, že magistrát vydal dne 30. 3. 2016 příkaz o uložení pokuty, proti kterému podal žalobce dne 20. 4. 2016 odpor, který nebyl žalobcem vlastnoručně podepsán, a proto byl magistrátem vyzván k doplnění podpisu, což žalobce učinil. Magistrát předvolal dne 4. 5. 2016 žalobce k ústnímu jednání, v němž ho poučil dle § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu. K nařízenému ústnímu jednání se dne 30. 5. 2016 dostavil zmocněnec žalobce, Ing. M. J. V průběhu řízení byly provedeny důkazy, a to záznam přestupku ze silničního rychloměru RAMER 10 C ze dne 3. 3. 2016 s číslem snímku 7731, fotodokumentace pořízená na místě silniční kontroly dne 3. 3. 2016, záznam přestupku ze silničního rychloměru MicroDigiCam LTI ze dne 19. 2. 2016 s číslem snímku 1914 a fotodokumentace pořízená na místě silniční kontroly dne 19. 2. 2016. Zmocněnec žalobce využil svého práva a nahlédl do spisu, vyžádal si a obdržel kopii správního spisu a sdělil, že vyjádření zašle písemně nejpozději dne 6. 6. 2016 s tím, že bere na vědomí, že pokud se ve stanovené lhůtě nevyjádří, bude ve věci vydáno rozhodnutí.
26. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí zmocněnec žalobce uvedl, že přezkoumal provedené měření ze dne 3. 3. 2016 a došel k závěru, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť podle souřadnic GPS byla zjištěna poloha měřicího vozidla s tím, že měření bylo provedeno z vnějšího poloměru zatáčky, což návod k obsluze zakazuje. V případě, že se magistrát s jeho tvrzením neztotožní, navrhl provedení ohledání místa měření za přítomnosti osoby odborně způsobilé k posouzení křivosti vozovky.
27. Magistrát žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce dne 29. 6. 2016 předvolal k ústnímu jednání, které nařídil na den 18. 7. 2016, a v němž ho opětovně poučil, že při ústním jednání bude mít možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko, požádat o informace o řízení a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí (dle § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu). Magistrát rovněž předvolal k ústnímu jednání svědky. Zmocněnec žalobce se z ústního jednání dne 12. 7. 2016 omluvil s tím, že netrvá na své účasti při výslechu svědků a požádal o zaslání kopií svědeckých výpovědí a protokolu z jednání a stanovením termínu k písemnému vyjádření k podkladům. Magistrát dne 13. 7. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2016 zmocněnci žalobce odpověděl, že kopie spisů, ani jeho částí nezasílá, a že má možnost se správním spisem seznámit při ústním jednání, a pro případ, že by mu bylo sdělení doručeno po nařízeném ústním jednání, stanovil žalobci lhůtu 5 dnů od doručení sdělení k seznámení se s podklady rozhodnutí. Sdělení bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 15. 7. 2016.

28. Z protokolu o ústním jednání (č. 1. 21 správního spisu) ze dne 18. 7. 2016 soud zjistil, že v průběhu řízení byly provedeny důkazy, a to záznam přestupku ze silničního rychloměru RAMER 10 C ze dne 3. 3. 2016 s číslem snímku 7731, fotodokumentace pořízená na místě silniční kontroly dne 3. 3. 2016, záznam přestupku ze silničního rychloměru MicroDigiCam LTI ze dne 19. 2. 2016 s číslem snímku 1914, fotodokumentace pořízená na místě silniční kontroly dne 19. 2. 2016 a výsledky svědků pprap. V. J. a pprap. J. N., přičemž jako podklad pro rozhodnutí si magistrát obstaral návod k obsluze rychloměru RAMER 10 (konkrétně kapitolu 3 návodu) a záznam měření vzdáleností pomocí nástroje na mapovém serveru Mapy.cz (založené jsou na č. 1. 19 a č. 1. 20 správního spisu).
29. Z výsledku pprap. V. J. soud zjistil, že dne 19. 2. 2016 prováděl s kolegou dohled nad bezpečností silničního provozu na silnici I/13 na úrovni městské části Most – Souš ve směru na Litvínov. K měření používali silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI, který nastavil kolega, ale při měření vozidla žalobce, jej obsluhoval sám. Pamatoval si, že změřil vozidlo BMW X5 s plzeňskou registrační značkou, kterému naměřil rychlost 109 km/h. Změřené vozidlo zastavil a vyzval řidiče k předložení dokladů potřebných k řízení motorového vozidla. Řidiči sdělil, že provede lustraci, a pokud bude vše v pořádku, bude přestupek řešen v blokovém řízení. Žalobce řekl, že pokutu nezaplatí a že si platí pojištění, jehož součástí je poskytování právní pomoci. Právník mu řekl, že v případě přestupku nemá nic platit ani podepisovat. Žalobce souhlasil s oznámením přestupku příslušnému orgánu k projednání. Na místě nesepisovali oznámení o přestupku. Podotkl, že měřené vozidlo nikdo jiný nepředjel.
30. Z výsledku pprap. J. N. soud zjistil, že v době, kdy byl žalobce se svým vozidlem zastaven, vyřizoval jiný přestupek. Provedl počáteční nastavení rychloměru (zadání místa měření a nastavení kamery), rychloměr pak používali s kolegou oba.
31. Rozhodnutím magistrátu ze dne 18. 8. 2016, č. j. MmM/092753/2016/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/028290/640/2016/ŠP, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a 4 zákona o silničním provozu, neboť v rozporu s § 18 odst. 3 zákona porušil zákonem nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec. Rozhodnutí magistrátu bylo doručeno zmocněnci žalobce pro správní řízení dne 26. 8. 2016.
32. Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce pro správní řízení blanketní odvolání a požádal o zaslání kopií správního spisu. Zároveň požádal, aby byl správním orgánem informován o osobě, která bude v odvolacím řízení rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Magistrát vyzval žalobce k doplnění odvolání, na které zmocněnec žalobce nereagoval, a proto žalovaný přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.
33. Dle § 36 odst. 3 věty první správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

34. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
35. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu platí, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
36. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu platí, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
37. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
38. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud primárně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit a poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce namítal, že magistrát se nevypořádal s jeho námitkou, že měření v zatáčce návod k obsluze zapovídá, což se projevilo na fotografii měření.
39. Magistrát se v prvoinstančním rozhodnutí, a to konkrétně na straně 3, zabýval námitkou žalobce ohledně případného pochybení při provádění měření na vnějším okraji zatáčky, což ostatně žalobce sám v žalobě potvrdil. Magistrát vyčerpávajícím způsobem za pomoci návodu k obsluze objasnil, že úsek, ve kterém se bude měření provádět, by měl být ve směru jízdy přímý v délce, která je závislá na bočním odstupu měřiče od středu měřeného jízdního pruhu. Za pomoci tabulky bočního odstupu od měřeného vozidla a vzdáleností pomocí nástroje na mapovém serveru Mapy.cz, dovodil, že měření rychlosti bylo provedeno na přímém úseku vozovky, a proto bylo provedení důkazu navrženým žalobcem nadbytečné (ohledání místa měření za účelem posouzení křivosti vozovky). Magistrát se sice konkrétně ke vlivu měření na pořízenou fotografii nevyjádřil, nicméně vypořádání se s námitkou žalobce ohledně měření v zatáčce aprobovalo i tuto námitku žalobce. Magistrát ve svém rozhodnutí totiž objasnil, z jakého důvodu považuje měření rychlosti dne 3. 3. 2016 za provedené v souladu s návodem k obsluze. Namítal-li žalobce, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, což se projevilo na pořízené fotografii, pak při prokázání skutečnosti, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, vede k závěru, že nemohlo dojít k chybnému měření, které by se projevilo na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pořízené fotografii. Vzhledem k uvedenému tak bylo nadbytečné provádět žalobcem navržené dokazování ohledáním místa za přítomnosti osoby z oboru zeměměřičství.

40. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že správní orgán jej nevyrozuměl o konkrétním termínu seznámení se se správním spisem.
41. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že první ústní jednání bylo magistrátem nařízeno na den 30. 5. 2016, přičemž žalobce byl v předvolání řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. K nařízenému ústnímu jednání se dostavil zmocněnec žalobce Ing. M. J. V průběhu ústního jednání magistrát provedl důkazy, a to záznam přestupku ze silničního rychloměru RAMER 10 C ze dne 3. 3. 2016 s číslem snímku 7731, fotodokumentace pořízená na místě silniční kontroly dne 3. 3. 2016, záznam přestupku ze silničního rychloměru MicroDigiCam LTI ze dne 19. 2. 2016 s číslem snímku 1914 a fotodokumentace pořízená na místě silniční kontroly dne 19. 2. 2016. Po podaném vyjádření zmocněnce žalobce k podkladům rozhodnutí nařídil magistrát druhé ústní jednání na den 18. 7. 2016, před kterým do správního spisu založil návod k obsluze a úřední záznam o měření vzdáleností pomocí nástroje na mapovém serveru Mapy.cz. Z ústního jednání se žalobce a jeho zmocněnec omluvili, přičemž netrvali na své přítomnosti u výsledku svědků. Během ústního jednání vyslechl magistrát svědky (pprap. V. J. a pprap. J. N.) a opětovně provedl důkazy záznamy přestupků a fotodokumentacemi. Dle protokolu o jednání správní orgán zahrnul výslovně mezi podklady pro rozhodnutí i záznam o měření vzdáleností pomocí nástroje na mapovém serveru Mapy.cz. Následně magistrát dne 18. 8. 2016 vydal rozhodnutí ve věci. V přípisu ze dne 13. 7. 2016, č. j. MmM/079752/2016/OSC-P/ŠP, doručeném zástupci žalobce pro správní řízení dne 15. 7. 2016 byl žalobce vyrozuměn, že při jednání konaném dne 18. 7. 2020 bude ukončeno shromažďování podkladů k rozhodnutí a žalobce bude moci se s nimi seznámit. V přípisu bylo rovněž uvedeno, že pokud bude doručen až po datu konání ústního jednání, stanovuje se žalobci lhůta k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí 5 dnů od doručení přípisu.
42. Soud připomíná, že žalobce brojil proti přestupku ze dne 3. 3. 2016 tím, že měření bylo provedeno v zatačce. Toto tvrzení žalovaný vyvrátil návodem k obsluze a záznamem měření vzdáleností pomocí nástroje na mapovém serveru Mapy.cz, se kterými se mohl žalobce seznámit při ústním jednání dne 18. 7. 2016, ze kterého se omluvil. Žalobce byl řádně poučen o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí při nařízeném ústním jednání, anebo 5 dnů po doručení sdělení ze dne 13. 7. 2016. Žalobce se z ústního jednání omluvil a ani ve stanovené lhůtě se k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil. Skutečnost, že žalobce ani jeho zmocněnec tohoto práva nevyužil, nelze přičítat magistrátu a žalovanému k tíži.
43. Pro úplnost soud podotýká, že skutečnost, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů neobsahovalo skutečnost, že měření provedené na mapovém serveru Mapy.cz bylo do spisu zahrnuto prostřednictvím úředního záznamu s určitým číslem jednacím, nemohlo mít žádný vliv na skutečnost, že předmětné měření bylo ve správním spise řádně zadokumentováno, zahrnuto do podkladů rozhodnutí a žalobci byla dána možnost se s ním seznámit a případně se k němu vyjádřit.
44. Zmocněnec žalobce, ani žalobce sám, práva nahlédnutí do správního spisu a seznámení se s podklady rozhodnutí nevyužili, čímž se nemohli ani vyjádřit k nashromážděným podkladům. Bylo proto nadbytečné, aby jim magistrát stanovil další termín k písemnému vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

45. Z uvedeného je zřejmé, že magistrát měl veškeré podklady pro vydání rozhodnutí nashromážděné nejpozději ke dni nařízeného jednání a tento den, tj. den 18. 7. 2016, je tak nutno považovat za konkrétní den, kdy mohl žalobce své právo seznámení se správním spisem realizovat, neboť tímto dnem je shromažďování podkladů pro rozhodnutí správními orgány ukončeno. Navíc nelze přehlédnout skutečnost, že žalobci i jeho zmocněnci byla dána možnost k seznámení se se správním spisem i později. Žalobce a jeho zmocněnec tohoto práva nevyužili.
46. Dále žalobce namítal nedostatečné ověření použitého rychloměru při měření rychlosti dne 3. 3. 2016, neboť výrobcem i autorizovaným metrologickým střediskem, který předmětný rychloměr ověřoval, byla společnost RAMET a. s. S argumentací žalobce usilující o zpochybnění důvěryhodnosti společnosti RAMET a. s. se soud neztotožnil. V tomto ohledu je totiž podstatné, že byl ověřovací list vydán v souladu se zákonem o metrologii autorizovaným metrologickým střediskem, přičemž se jedná o veřejnou listinu, u které je správnost presumována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz). Jestliže měl žalobce pochybnosti o měřících vlastnostech rychloměru, způsobené rovněž tím, že zařízení bylo certifikováno jeho výrobcem, mohl žalobce využít ve správním řízení svého práva dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“), a požádat o přezkoušení dotčeného rychloměru jiným autorizovaným metrologickým střediskem, což však žalobce neučinil. Zákon o metrologii nezakazuje výrobcům a autorizovaným metrologickým střediskům v jedné osobě provádět ověřování svých výrobků.
47. K namítané nečitelnosti registrační značky vozidla žalobce při měření ze dne 19. 2. 2016 soud konstatuje, že nečitelnost registrační značky bez dalšího neznamená nemožnost použití výstupu z rychloměru jako důkazního prostředku, a to zejména za situace, kdy policista provádějící měření totožnost vozidla žalobce a vozidla na snímku z rychloměru výslovně potvrdil ve své svědecké výpovědi. Žalobce dále nezpochybnil výstup z rychloměru jako celek a nepředložil v tomto směru žádný důkaz. Nezpochybnil, že byl v daném případě zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky. Součástí správního spisu je i ověřovací list k použitému rychloměru, čímž je dán předpoklad správnosti jeho výstupu měření rychlosti. K tomuto soud poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-43, dostupný na www.nssoud.cz, z nichž plyne, že: *„[d]ospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“*
48. Žalobce současně s touto námitkou namítal nevěrohodnost výpovědi policisty J. K této námitce soud uvádí, že policista je obecně považován za nestranného svědka neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Tento závěr byl učiněn na základě skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají tak za normálních okolností zájem na výsledku probíhajícího přestupkového řízení. Nicméně při posouzení věrohodnosti výpovědi policistů je potřeba vzít v úvahu všechny okolnosti projednávaného případu a nelze jim přiznávat větší věrohodnost nežli výpovědím ostatních svědků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016-34, či rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, dostupných na www.nssoud.cz). Žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly nestrannost zasahujících policistů, však nebyly zjištěny, neboť shoda v příjmení zasahujícího policisty a zmocněnce žalobce nepostačuje k znevěrohodnění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svědka. Nebyl důvod pochybovat o podjatosti svědka policisty J. a zjišťovat, zda je či není se zmocněncem žalobce v příbuzenském vztahu, zvláště za situace, kdy výpověď svědka vyznívala v neprospěch žalobce. K tomuto závěru nepochybně přispěla jednak skutečnost, že zasahující policisté žalobce neznali a jednak skutečnost, že nebylo ze strany zasahujících policistů zjištěno šikanózní nebo jiné nekorektní jednání. Skutečnost, že si zasahující policista pamatoval detaily přestupku, není rovněž důvodem pro nevěrohodnost výpovědi svědka. Navíc výpověď zasahujícího policisty J. je potvrzená i objektivním důkazem (záznamem rychloměru), a záznamem o přestupku, který je součástí správního spisu. Soud obě námitky neshledal důvodnými.

49. K nedostatečnému odůvodnění vyměření pokuty soud konstatuje, že § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyjmenovává demonstrativní výčet kritérií, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Účelem ukládání pořádkových pokut je přimět účastníka řízení k určitému zákonem předpokládanému jednání či jej přimět k tomu, aby určité jednání správních orgánů strpěl. K tomuto charakteru pořádkové pokuty je nutno v daném případě zejména přihlédnout při posuzování otázky, zda předmětná pokuta nebyla uložena ve zcela nepřiměřené výši. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, která jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53 (dostupný na www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že: *„[j]akkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování“*.
50. V nyní projednávaném případě však soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s § 12 zákona o přestupcích, neboť zdůvodnily, že při ukládání sankce bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, k míře zavinění, způsobu spáchání přestupků a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán i k osobě žalobce, přičemž konkrétně vzal magistrát v úvahu, že žalobce se přestupku spocívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti dopouští opakovaně, tedy vzal v úvahu 7 záznamů v evidenční kartě žalobce, a dále přihlédl ke skutečnosti, že uložená sankce má působit nejen jako trest, ale i preventivně. Z uvedeného je zřejmé, že při hodnocení kritérií převládla přitěžující okolnost, která vyplývá z vysoké závažnosti obou spáchaných přestupků, a to nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, a dále skutečnost, že žalobce má v evidenční kartě řidiče více záznamů. K tomu soud podotýká, že předmětných přestupků se žalobce dopustil opakovaně, neboť v minulosti se dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, a to v roce 2013, 2009 a v roce 2006, dále se dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, a to v roce 2015, 2012, 2009 a v roce 2008 (stejně deliktní jednání, kterého se žalobce dopustil i v projednávaných případech), a třikrát (v roce 2010, 2010 a 2004) byl uznán vinným pro porušení jiného jednání. Přihlédl-li magistrát k deliktnímu jednání žalobce ohledně překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec a v obci, pak tak učinil při hodnocení osoby žalobce v souvislosti s tím, zda se uložené správní pokuty neminuly účinkem. Nejedná se tedy ani o nerespektování institutu zahlazení, ani o porušení zákazu dvojího přičítání. Magistrát podle názoru soudu řádně odůvodnil druh a výši uložené sankce. Pokuta ve výši 4 500 Kč je uložena v horní hranici zákonného rozmezí (2 500 Kč až 5 000 Kč), přičemž při úvaze o výši pořádkové pokuty, která měla přimět žalobce, aby upustil od dalšího deliktního jednání, musel správní orgán jednoznačně vycházet ze skutečnosti, že v minulosti uložené pořádkové pokuty, nepřiměly

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce k tomu, aby upustil od svého deliktního jednání, a uložené sankce tak neměly na žalobce požadovaný preventivní účinek. Proto magistrát přistoupil k uložení sankce při horní hranici sazby.

51. Je pravdou, že magistrát odůvodnil stanovení a druh sankce za předmětné přestupky více méně v základních obrysech a mohl přistoupit k odůvodnění stanovení a druhu sankce za uvedené přestupky konkrétněji, nicméně i tak odůvodnění magistrátu splňuje zákonem o přestupcích stanovené požadavky ohledně stanovení a druhu sankce za spáchané přestupky, a proto v konečném důsledku magistrát zákonným požadavkům na odůvodnění stanovení a druhu sankce vyhověl. Námitku žalobce tak soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
52. K námitce žalobce ohledně nenaplnění materiálního znaku přestupku soud konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení (správní řízení, v němž se řeší dopravní přestupek) se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008- 45, a ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků přestupku.
53. Společenskou nebezpečnost obou jednání žalobce nikterak nesnižuje skutečnost, že popsáním jednáním nezpůsobil škodu, ani neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Přes tyto nesporné skutečnosti je podle názoru soudu třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečná, neboť jsou výrazem hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž byla jednání žalobce kvalifikována, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter. V daném případě nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku ze strany žalobce (např. krajní nouze apod.)
54. Jak vyplývá z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, v předmětné věci shledal magistrát žalobce vinným z jednání spočívajícím ve dvou porušeních § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterých se dopustil překročením nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v prvním případě o 15 km/h a ve druhém případě o 35 km/h, čímž spáchal přestupky vymezené v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h, a překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více (formální stránka přestupku).

55. Soud dovodil, že materiální znaky protiprávního jednání žalobce, tak i formální vymezení konkrétních přestupků, jenž jsou definovány právě překročením rychlosti a porušením jiné zákonem uložené povinnosti, a jako takové jsou výslovně konkretizovány v zákoně o silničním provozu. Výroková část prvostupňového rozhodnutí, i jeho odůvodnění, je tak obsahuje. S ohledem na to bylo nutné i takto vymezenou námitku žalobce shledat nedůvodnou.
56. Obdobně nepřipadná je i související námitka, dle které žalovaný nedostatečně uvedl své úvahy ohledně formy zavinění. V českém přestupkovém, jakož i v trestním, právu se rozlišují dva druhy zavinění, a to úmysl a nedbalost. K zavedení povinnosti uvádět tento znak přestupku do § 77 zákona o přestupcích došlo novelou č. 204/2015 Sb., účinnou od 1. 10. 2015.
57. Žalobce se však mýlí, pokud v žalobě tvrdí, že žalovaný, resp. magistrát neuvedl ve výroku prvostupňového rozhodnutí formu zavinění. Magistrát totiž specifikoval vinu žalobce takto: „... z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 15 km/h...“ a „... z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 35 km/h...“ V daném případě správní orgán prvního stupně uvedl ve výroku rozhodnutí formu zavinění a žalovaný se tudíž také nedopustil žádného pochybení. Forma zavinění je rovněž řádně odůvodněna, když magistrát na straně 4 prvostupňového rozhodnutí uvedl: „... Správní orgán posoudil jednání obviněného jako vědomou nedbalost, neboť A. P. věděl, že svým jednáním, tedy rychlou jízdou, může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (v tomto případě bezpečnost silničního provozu), ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.“ K tomu soud dodává, že je pravdou, že magistrát odůvodnil formu zavinění za předmětné přestupky více méně v základních obrysech a mohl přistoupit k odůvodnění formy zavinění za uvedené přestupky konkrétněji, nicméně i tak odůvodnění magistrátu splňuje zákonem o přestupcích stanovené požadavky ohledně uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí za spáchané přestupky a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí formu zavinění odůvodnil definicí nedbalostního jednání, a proto v konečném důsledku magistrát zákonným požadavkům na odůvodnění formy zavinění vyhověl. Námitku žalobce tak soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
58. Soud rovněž nepřisvědčil námitce, že by výrok rozhodnutí o přestupcích, jimiž je obviněný z přestupků uznán vinným, musel obsahovat i bodový postih. Z taxativního vymezení obsahu výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným z přestupků, dle § 77 zákona o přestupcích spolu s taxativním výčtem sankcí, jež lze za přestupky uložit, dle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích, vyplývá, že bodový postih není zákonným požadavkem pro výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. Tento názor podpořil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39 (dostupným na www.nssoud.cz), když uvedl, že: „[č]eská zákonná úprava neukládá správním orgánům ani uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

oprávnění.“ S ohledem na právě uvedené tak soud konstatuje, že magistrát nikterak nepochybil, když se ve výroku rozhodnutí nezmínil o bodovém hodnocení žalobce.

59. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že námitky obsažené v žalobě nejsou důvodné, proto žalobu výrokiem ad I. rozsudku dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. června 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.